

Nassau-Wetteravische Correspondentie in het oorspronkelijke concept niet genoemd werden en er eerst later aan zijn toegevoegd. Volgens de Remonstranten in hun Nulliteyten der Dordtsche Synode, blz. 94, was dit weglaten met opzet geschied, omdat de Commissie ze te partijdig achtte. Daartegenover had men Brandenburg en Anhalt, die ook genoemd waren als Gereformeerd, niet opgenomen in de lijst, omdat men vreesde, dat ze niet Calvinistisch genoeg waren. Aan den Keurvorst van Brandenburg had men daarom, voor men hem uitnoodigde, gevraagd, of er wel goede Gereformeerde theologen te zijner beschikking waren en eerst nadat men daarop een bevestigend antwoord kreeg, de uitnoodiging verzonden. Aan den Vorst van Anhalt vroeg men de Confessie van zijn Kerk over te zenden, omdat men gehoord had, dat deze een geconditioneerde praedestinatieleerde. Toen deze echter weigerde aan dit verzoek te voldoen, noodigde men hem niet uit afgevaardigden te zenden. Al is de bron, waarin dit wordt meegedeeld, niet geheel onverdacht, er is toch geen reden om aan de juistheid dezer meedeelingen te twijfelen, die verklaren kunnen waarom deze latere toevoegingen zijn aangebracht. Wat de reden was, waarom de Gereformeerde kerken in Polen en Hongarije niet zijn uitgenoodigd blijkt uit deze meedeeling niet. Vermoedelijk was de oorzaak juist gelegen in de reden, die door sommigen werd opgegeven om deze kerken uit te noodigen nl. den consensus sendomirensis, die ze verdacht maakte als al te vredelievend te zijn.

⁴⁹⁾ Brandt, *Historie der Reformatie*, Dl III, blz. 3, 4.

⁵⁰⁾ Volgens Blondel *Pièces authentiques des Eglises Reformées* p. 11 had de Synode te Vitré besloten vier afgevaardigden naar Holland te zenden om hulp te bieden bij de moeilijkheden aldaar nl. Rivet, du Moulin, Chamier en Chauve. In de uitgave der Acta van de Fransche Synode door Aymon staat dit besluit niet, maar wel worden daar de hier genoemde predikanten met de professoren te Saumur en de predikanten aldaar aangewezen om over het plan van du Moulin om een Generale Synode te houden, rapport uit te brengen. Daar Blondel echter het geheele besluit afdrukt, is aan de juistheid van zijn meedeeling niet te twijfelen te minder omdat ook uit andere bronnen vaststaat, dat deze predikanten afgevaardigd waren. Uit Carleton's *Lettres, Mémoires et Négociations*, Dl. II, 353, blijkt, dat de oorzaak, waarom Koning Lodewijk weigerde, trots den aandrang door den Nederlandschen gezant uitgeoefend, hen naar Dordt te laten gaan, lag in zijn twist met de Staten over de zaak Aerssens. Vooral Rivet en Du Moulin hebben pogingen genoeg in het werk gesteld om toch te komen, maar de Koning verbood hun toen sous peine de la vie de ne pas sortir du Royaume. Zie ook Dr Kaajan, *De Synode van Dordt*, blz. 25.

⁵¹⁾ De voorslag daartoe was uitgegaan van Du Moulin, die zijn plan op de Fransche Synode ingediend om een Generale Confessie op te stellen en zich met de Lutherschen te vereenigen, nu op de Dordtsche Synode wilde behandeld zien. Hij schreef daartoe brieven aan Koning